

[Socialministeren.]

mig, at disse to ærede Ordførere, navnlig den ærede Ordfører for Venstre (Bækgaard), ikke som Venstre i Folketinget søgte at drukne Sagen, eller i hvert Fald forhale den, saaledes at Spørgsmaalene blev uden praktisk Betydning, ved at stille en lang Række Spørgsmaal. Det glæder mig, at der overhovedet ikke er blevet klaget over, at man ikke for saa vidt havde Materiale til at tage det Standpunkt, man maatte ønske. Og jeg maa sige til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, som, saa vidt jeg forstod ham, øvede en vis Kritik af Udvalgsbehandlingen i Folketinget, for saa vidt angik de to Regeringspartiers Optræden, at jeg kunde tænke mig, at den Omstændighed, at det ikke kom til saa indgaaende Forhandlinger i Folketinget, som ønskeligt var, maaske netop skyldtes det Forhold, at der fra Venstres Side blev stillet en saadan Regn af Spørgsmaal til Socialministeren, at det vilde have været ganske umuligt at gennemføre et Forslag om Brændselshjælp eller et tilsvarende Forslag som dette i denne Vinter, hvis man skulde have besvaret alle disse Spørgsmaal, af hvilke en Del maatte være sendt rundt til Kommunerne, og af hvilke enkelte var af en fuldkommen urimelig Karakter som f. Eks. Spørgsmaalet om, hvor mange Personer der havde faaet fuld Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, hvilket i hver enkelt Kommune vilde have krævet en Undersøgelse af hver enkelt understøttets Forhold med Hensyn til, hvad han kunde have faaet i Henhold til § 63 og Sygekasselovgivningen. Jeg kunde altsaa tænke mig, at denne Optræden fra Venstres Side i Folketingets Udvalg, denne Spørgesygge, som jeg karakteriserer den, har bevirket, at Udvalgets Forhandlinger ikke er blevet saa frugtbringende, som ogsaa jeg kunde have ønsket, at de var blevet. I øvrigt var det netop et Medlem af det ærede Medlems Parti, der beklagede, at man i Folketingets Udvalg ikke havde faaet Samraad med Socialministeren om dette Forslag, og til denne Beklagelse kunde jeg for saa vidt godt slutte mig. Jeg haaber, at der vil blive Lejlighed til at oprette det forsømte, naar vi nu kommer til at forhandle om Forslaget i Udvalget her i Tinget.

Den ærede Ordfører for Venstre gjorde jo forskellige Bemærkninger, og jeg skal saa kort som muligt følge ham paa hans Gang gennem Lovforslaget. Det ærede Medlem havde forskellige Indvendinger mod § 1. Nogle, synes jeg, han for saa vidt havde Ret i; men det er vanskeligt at undgaa disse Indvendinger, naar man vil lovgive

paa det Grundlag, der foreligger, og jeg mente ikke, man burde kaste nye Principper ind i Diskussionen angaaende denne rent midlertidige Lov. Hovedformaalet med § 1 er og bliver alligevel, at man skal kunne yde Aldersrente uden at tage Hensyn til saadanne smaa bitte Indtægter som et Par Hundrede Kroner om Aaret, hvad man er tvunget til at tage Hensyn til efter den nugældende Lov. Dette Hovedformaal synes jeg er berettiget, og det har den ærede Ordfører jo i og for sig heller ikke angrebet.

Hvad § 2 angaar, forstod jeg paa Venstres ærede Ordfører, at han mente, der ikke af Hensyn til Hovedstaden var Grund til en saadan Udvidelse som der nævnt. Men det strider i hvert Fald mod de Oplysninger, man har faaet fra Borgmesteren for Forsørgelsesvæsenet i København, om hvilke jeg kan henvise til Folketingstidende Sp. 3115. For Provinsbyernes Vedkommende er Forholdene mange Steder daarligere med Hensyn til det personlige Tillæg. Jeg fik ikke fat paa, om det ærede Medlem sprang Provinsbyerne over; men jeg tror, der vil være Grund til at behandle det Materiale, der foreligger i saa Henseende til Afgørelse af, i hvilken Udstrækning de nugældende Regler er for urimelige og daarligere for Købstæderne. Derimod havde det ærede Medlem Øjet aabent for, at der for Landets Vedkommende til en vis Grad kunde være Grund til at gaa i den Retning som foreslaaet i § 2, og det er jeg naturligvis glad for. Jeg tror ikke, der er Grund til at uddybe dette Spørgsmaal paa Sagens nuværende Trin; jeg venter, at man vil undersøge det i Udvalget.

Ved en saadan Undersøgelse tror jeg ogsaa, man vil komme til det Resultat, at det efter Omstændighederne trods det, at Invaliderenteloven er en Forsikringslov, vil være rimeligt at give Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse til rent midlertidigt at yde personlige Tillæg ogsaa til de særlig daarligt stillede Invaliderrentenydere. Thi hvad man end mener om Principperne — og jeg er enig med den ærede Ordfører for Venstre i, at det er uheldigt i al Almindelighed at blande Understøttelses- og Forsikringssystemet sammen —, tror jeg dog, man maa hævde, at efter hvad der gik forud for 1927 og med det moralske Tilsagn, som Invaliderrentenyderne i Henhold til Loven af 1921 og de da foregaaede Forhandlinger modtog om, at de vilde kunne beholde 800 Kr. om Aaret, uanset hvorledes Forholdene fremtidig artede sig, virkede netop for en Del af disse Medborgere den skarpe Nedskæring paa dette Omraade særlig grelt. Det er en af Grundene til, at jeg synes, at